मृत्तिकामिश्राः क्षुद्रपाषाणाः 'शर्कराः'। ताश्च घृततैल-वसादीनामन्यतमेन द्रव्येणाञ्जनीयाः। कुतः अञ्जनसाधन-सामान्यबोधकस्य विधिवाक्यस्य घृतविशेषस्य बोधकादर्थवादात् प्रबलत्वात्। तत् प्राबल्ये च मुख्यत्वादयस्त्रयो हेतवः, स्वार्थ-तयाविधेर्मुख्यत्वं, प्रथमश्रुतत्वाच्चासञ्जातविरोधित्वं, अनधिग-तार्थबोधकत्वादप्राप्तार्थत्वं। अर्थवादस्तु विधिस्तावकत्वादमुख्यः, चरमश्रुतत्वात् सञ्जातविरोधीज्ञानार्थानुवादित्वात् प्राप्ता-र्थात् तस्माद्येनकेनाप्यञ्जनमिति प्राप्ते ब्रूमः विधिवाक्येन कि-मञ्जनसाधनसामान्यं विधीयते। तद्विशेषो वा नाद्यः सामान्य-स्याननुष्ठेयत्वात्। न द्वितीयः अक्ताः शर्करा इत्यत्र घृतते-लादिविशेषवाचकशब्दाभावात्। ततः, उक्तरीत्या प्रबलमपि विधिवाक्यमनुष्ठानयोग्यविशेषसन्देहजनकतया निर्णयहेतुमर्थ-वादमपेक्षते। ननु तेन सह विरुध्यते। अर्थवादेऽपि घृतस्य विधिर्नास्ति, इति चेत् न विधेरज्ञेयत्वात्। तेजो वै घृतमित्येवं तेजस्तेन स्तूयमानत्वाद्विधेयत्वं गम्यते। यत् स्तुयते तद्विधीयते इतिन्यायात् तेन च विधेयत्वेन विधायकः शब्दः कल्प्यते। घृतेनाक्ता इति तस्माद्घृतेनैवाञ्जनं॥

इति पञ्चमोऽनुवाकः।